

نگاهی به سری جدید سریال دودکش؛

## «دودکش ۲» کمدی موقعیت در بستری کاملاً وطنی!

یکی از اصلی ترین شاخصه های سریال «دودکش ۲» به کارگردانی برزو نیک نژاد و تهیه کنندگی زینب تقوایی، ظرفیت های وطنی مورد استفاده قرار گرفته و شوخی ها و مراوداتی با خاستگاه کاملاً ایرانی است. نکته ای که برخی از سریال سازان بویژه در تولیدات کمدی از آن غفلت می ورزند و طبعاً گرفتار آسیب هایش نیز می شوند.

به گزارش سایت خبری پرسون، در «دودکش ۲»، کاراکتر فیروز با بازی هومن برق نورد نمادی کمیک از پدران ایرانی است. متعهد به حفظ آرامش و امنیت خانواده که خود را موظف به تأمین نیازهای خانواده اش می داند و در مواجهه با اشتباهات برادرش بهروز (امیرحسین رستمی) یکباره رو تَرش می کند و زبان به تأدیب می گشاید. برای موفقیت پسرش در مسابقات انتخابی کبدی، سالن ورزشی را روی سرش می گذارد! استقلال مالی اش را در هر رتبه ای حفظ می کند و روی حلال و حرام تأکید خاصی دارد. این نمادی جالب و گاه فانتزی از یک پدر سنتی ایرانی است که فداکارانه از خود برای خانواده اش مایه می گذارد. مواردی برآمده از فرهنگ ایرانی که در بازی پرانرژی برق نورد نیز نمود خاصی یافته است.

سیما تیرانداز نیز در سوی دیگر، نمودی از یک مادر ایرانی دغدغه مند است که باید مناسبات میان اعضای خانواده را تعادل بخشد و رفتارهای گاه آمیخته با «قمیز و قیف و قپی!» همسرش را تعدیل کند.

فرزندان نیز در عین بگو مگوهای لحظه ای و اختلاف نظرهای جزئی شان که به تندی های آنی نیز می کشد، درست مثل بچه های ایرانی به محض نیاز به حمایت، پشت یکدیگر درمی آیند و حتی برای موفقیت هم دعا می کنند. مصادیق این مسئله در «دودکش ۲» حضور پسر خانواده (محمدرضا شیرخانلو) در مسابقات و حمایت خواهرش (یاس نوروزی) است. مواردی که در لفافه پیام احترام به خانواده را به مخاطب ارسال می کنند و بدون درغلتیدن به دامن شعار و تعارف، فرهنگ سازی می کنند.

سادگی و شفافیتی که در خانواده فیروز مشتاق تزریق و با چاشنی کمدی پرورانده شده، ورای انبوهی از شوخی ها و مجادله های بامزه و پرنوسان، در پس خود تلاش دارد تا اهمیت خانواده را مدام در گوش بیننده پردغدغه امروز بخواند و به آن تأکید ورزد.

این مسئله حتی در کارگردانی برزو نیک نژاد نیز ملموس است. او زوایای دوربین را بعضاً کم حرکت و با تمرکز روی جمع خانواده انتخاب می کند. از تحرک بی دلیل و میزانشن های شلوغ دوری می کند و کاراکترهایش را در جایگاه حمایت از یکدیگر به تصویر می کشد. نکاتی که مدام رکن خانواده را گوشزد می کنند و فردیت و انزوا را نهی می کنند. ایده ای متعلق به فرهنگ اصیل ایرانی که متأسفانه امروز کمرنگ شده و نیاز به رسیدگی و چه بسا ترمیم دارد.

بی شک همین شیوه از روایت پردازی و کارگردانی که نگاه سرگرم کننده و در عین حال سازنده به عادات و خلیقات و مطالبه گری ایرانی دارد، موجب شده تا «دودکش ۲» در همین مدت که از پخش آن در شبکه یک سیما گذشته، بتواند لقب پربیننده ترین سریال را از آن خود کند.

سریالی که مردم آدمهایش را بخوبی می شناسند و با آداب و رفتارهایشان آشنایی دارند و هر بار که با گره افکنی مواجه می شوند، کنجکاوی و همدلی تماشاگر را برای گذر از بحران همراه خود می بینند.

به نظر می رسد با سرمایه گذاری روی این دست سریال های محبوب که در دنباله سازی ماهیت «برند» نیز می یابند، تلویزیون بتواند ضمن امید به حفظ بینندگان، به نوعی بازگشت تماشاگران از دست رفته را نیز تضمین کند.